

змия отъ леговището си и съ дветѣ си свѣтна ли
очи се впусна напредъ въ ношната тъмнина.

— Сбогомъ! До година пакъ ще дойдемъ!—ма-
хаха презъ прозореца шапкитѣ си дветѣ тухларчета.
А голѣмиятъ градъ, като огромно чудовище, бле-
стѣше съ хилядитѣ си люспи-ламби, легнало въ по-
литѣ на тъмната планина.

А желѣзницата, друго хвъркато чудовище, бѣ-
гаше отъ свѣтналото чудовище, докато най-после
се скри въ тъмната пазва на друга планина. И съ
своя ревъ искаше да изплаши спящитѣ ѝ деца.
Звѣроветѣ, птичкитѣ, дърветата спокойно си спѣха
подъ грѣйката на месечината и хичъ не искаха и
да знаятъ, че нѣкой реве въ тоя късенъ часъ. Тѣ
знаятъ, кой хвърчи и реве. Колко дни, колко нощи,
колко месеци и години това чудовище вече лети
презъ тѣхната планина.

Единъ по единъ тухларитѣ заспиваха надъ
торбитѣ си. Шумътъ въ вагона утихваше. Чува-
ше се само хъркането на спящитѣ и тракането на ко-
лелетата.

Велко и Димо сѣ още не се даваха. Навели
глави единъ срещу други, тѣ дълго си приказваха.
Колкото пжтътъ до село ставаше по-късъ и часоветѣ
по-малко, толкова сърдцата имъ биеха по-неспокойно.

Но тишината, настанала следъ полунощъ, и
равномѣрната пѣсенъ на колелетата ги обвиваше
полека-лека, като магьосническа мрежа. Нѣкой леко
натисна очитѣ имъ и тѣ тихо се затвориха . . . Тѣ
вървятъ презъ едно поле, а по него червенѣятъ отъ
утринното слънце много, много есенни минзухари,
мучатъ крави, блѣятъ овце, кучета лаятъ. Ето тамъ,
въ далечината пушатъ кумини. А насреща по хъл-